

Arrest

nr. 128 811 van 4 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt van 2 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 29 december 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 2 mei 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.12.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(..)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 01.02.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De medische elementen aangehaald door betrokkene kunnen niet weerhouden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 22/04/2013 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

(..) “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Verzoekende partij betoogt dat het onbegrijpelijk is dat men stelt dat er geen levensgevaar is of gevaar voor de fysieke integriteit. Zij stelt vast dat de arts-adviseur op geen enkel moment het medisch dossier heeft opgevraagd zodat niet kan ingezien worden hoe hij kan oordelen. De vaststelling van de arts-adviseur is louter speculatief, zonder verder onderzoek of controle. In de bestreden beslissing staat voorts te lezen dat de medicatie en verzorging in voldoende hoeveelheid beschikbaar is. Een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen is eveneens aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen, doch valt buiten de context van dit medisch advies. Het is nochtans de taak van de arts-adviseur om de toegankelijkheid van de zorgen te beoordelen. Verzoekende partij stelt voorts geen recht te hebben op gratis medische tussenkomst en citeert daarbij uit IOM fact sheet Iran.

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* merkt de Raad op dat er verschillende beginselen van behoorlijk bestuur bestaan en het niet aan de Raad toekomt om uit dergelijke vage bewoordingen te gaan distilleren welk beginsel van behoorlijk bestuur verzoekende partij precies geschonden acht. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die

aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat de medische aandoening van de verzoekende partij geen grond vormt voor de afgifte van een verblijfsmachtiging waarbij verwezen wordt naar het advies van de arts-adviseur van 22 april 2013 dat onder gesloten omslag gevoegd werd aan de bestreden beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Onderzoek naar de eventuele schending van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek naar de eventuele schending van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, dat luidt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

2.5. Op 22 april 2013 verstrekte de arts-adviseur volgend medisch advies:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 29.12.2010. Door de betrokkene werd het volgend medisch getuigschrift voorgelegd ter staving van de aanvraag:

-Medisch getuigschrift d.d. 22/12/2010, opgesteld door dr. Ph. De Man, huisarts.

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 22/12/2010.

Uit een studie van het ter staving van de aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift blijkt dat deze 33-jarige man zich in december 2010 presenteerde met psychosomatiek en een reactioneel depressief syndroom sinds augustus-september 2010.

De geconsulteerde huisarts, dr. De Man, maakte melding van een medicamenteuze behandeling met Serlain (farmaceutische stof sertraline: een antidepressivum), Trazolan (farmaceutische stof trazodon:

een antidepressivum) en Alprazolam (farmaceutische stof alprazolam: een bezodiazepine die gebruikt wordt als anxiolyticum/een geneesmiddel dat angst en onrust vermindert). Hij attesteerde verder dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling onbepaald was, dat regelmatige klinische follow-up nodig was en dat de evolutie en de prognose af te wachten waren in functie van omstandigheden.

We merken op dat we niet beschikken over bijkomende medische getuigschriften/verslagen aangaande een eventueel uitgevoerde psychiatrische evaluatie in het kader van het beschreven reactioneel depressief syndroom en psychosomatiek (bijvoorbeeld (een) consultatieverslag(en) psychiatrie), ter verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek en de graad van ernst, en/of aangaande de verdere evolutie van dit reactioneel depressief syndroom en psychosomatiek na december 2010 en/of aangaande een eventuele lopende noodzakelijke psychiatrische behandeling/opvolging. Uit het ter staving van de aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift blijkt alleszins ook niet dat in deze context een hospitalisatie psychiatrie noodzakelijk gebleken is, in verband met een eventuele reële suïcidedreiging of een eventuele psychotische decompensatie.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N. v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom)

Uit het ter staving van de aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. De aangehaalde psychiatrische problematiek wordt niet bevestigd door overtuigende psychiatrische onderzoeken of door noodzakelijke beschermingsmaatregelen. Er blijkt niet dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

2.6. Uit voormeld advies blijkt dat de arts-adviseur de medische toestand van de verzoekende partij wel degelijk heeft kunnen beoordelen waarbij hij erop wijst dat er geen informatie beschikbaar is aangaande een eventueel uitgevoerde psychiatrische evaluatie in het kader van het beschreven reactioneel depressief syndroom en psychosomatiek (bijvoorbeeld (een) consultatieverslag(en) psychiatrie), ter verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek en de graad van ernst, en/of aangaande de verdere evolutie van dit reactioneel depressief syndroom en psychosomatiek na december 2010 en/of aangaande een eventuele lopende noodzakelijke psychiatrische behandeling/opvolging. Uit het ter staving van de aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift blijkt alleszins ook niet dat in deze context een hospitalisatie psychiatrie noodzakelijk gebleken is, in verband met een eventuele reële suïcidedreiging of een eventuele psychotische decompensatie. Hij besluit dat er in casu geen sprake is van een gevaar voor het leven of de fysieke integriteit noch van een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Waar verzoekende partij meent dat de arts-adviseur haar medisch dossier had moeten opvragen, kan zij geenszins gevolgd worden. Het komt immers aan de verzoekende partij toe om haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te actualiseren en zelf initiatief te ondernemen om de nodige medische attesten bij te brengen die de diagnose kunnen bevestigen. Het stond verzoekende partij vrij om actuele informatie mee te delen aan de gemachtigde, en dit zolang geen beslissing was genomen aangaande haar aanvraag. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Haar bloot betoog dat de vaststelling van de arts-adviseur loutere speculaties zijn kan geen afbreuk doen aan diens bevindingen waaruit blijkt dat hij de voorgelegde medische stukken heeft beoordeeld en zijn advies dienaangaande onderbouwd heeft.

2.7. De Raad stelt voorts vast dat waar de verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing te lezen staat dat de medicatie en verzorging beschikbaar is, zij uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers heeft de arts-adviseur geoordeeld dat zelfs zonder behandeling er geen gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekende partij, noch dat er een gevaar is voor

onmenselijke of vernederende behandeling. Gelet hierop bestaat ook geen noodzaak tot verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en is dit ook geenszins gebeurd. Het betoog van verzoekende partij dienaangaande mist aldus volledig feitelijke grondslag.

2.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER